

©2016 Flavius Ardelean

©2016 Editura Herg Benet

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenție artistică din partea autorului. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Cărțile Arven: un trademark

Editura Herg Benet

Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București

România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Ilustrație copertă:

Concept grafic: The Spartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARDELEAN, FLAVIUS

Noumenoir / Flavius Ardelean. - București : Herg Benet, 2016

ISBN 978-606-763-035-0

821.135.1-31

Tipărit în România

Introducere în noumenonul românesc. Un nou monum
stădienesc și viziuni și credințe și cunoaștere și realizări
într-o cultură. A. Jurnalul lui Iosif Vulcan încercă să legea
împreună (conformită) și (opozitia) și să legea și să legea
împreună

NOUMENOIR

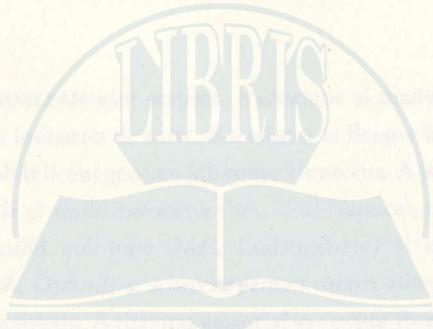
un roman de

Flavius Ardelean

HERG BENET
P U B L I S H E R S

CĂRȚILE • ARVEN

2016

cazul fostului scriitor Radu Lenea, pe care îl găsim la una dintre mesele scufundate-n umbre și fum dintr-un colț (oarecare) al cafenelei Insomnia, aflată la ultimul etaj al hotelului A nus Dei, sorbind un whiskey dintr-un pahar și sugând dintr-un rest de țigară abia ivită printre degetele sale îngălbeneite ce-i tremură din lipsă de somn. Radu Lenea n-a mai dormit de câteva săptămâni, de când auzul i s-a ascuțit peste noapte și văzul i s-a tulburat la fel de repede. Acum își aprinde o nouă țigară și pufăie, dar dincolo de fum nu se poate ascunde. Se uită în jur: câteva zeci de mese împărățiate prin cafenea în jurul ringului de dans, unde un cuplu bătrân (mereu același) dansează lent pe o muzică închipuită, prin separare colcăind de scriitori secerați de umbre și lumini, jumătăți de fețe, jumătăți de piepturi, jumătăți de gânduri date la schimb pe deasupra jumătăților de șaturi. Printre mese, chelneri cu chelii duc pe creștetele lor luminile veiozelor dintr-un capăt în celălalt al cafenelei; femei amnezice înjumătățindu-și vârstele cu fiecare oră care trece șed pe genunchii foștilor scriitori umflați

ca niște cadavre uitate pe sub bușteni scufundați pe fundul unui râu (vechi și foste gloria), dar și pe cei ai celor uscați (ei sunt eternii înfometăți, cei ce se sprijină-n literatură ca-n bastoanele de gumă). Fumul e cel ce-i leagă pe toți, o ceată prinsă-n cavourile alveolelor, Insomnia însăși un plămân greoi al hotelului A nus Dei, traheelee vâjând în paletele ventilatoarelor din pereti, punctând pe alocuri imensul tavan de sticla, veiozele reflectându-se în falsul firmament, dincolo de care noaptea eternă stăpânește lumea celor care încă mai scriu și a celor care încă mai judecă. E mereu noapte în lumea lor. Ploaia răpăie pe sticla de deasupra capetelor și Radu Lenea aproape că s-ar putea simți într-o arcă alături de tovarășe lighioane, dacă ar mai putea simți câte ceva. Dar nu, nu simte prea multe, somnul i-a părăsit creștetul și i-a coborât în ultimele zile în brațe, în picioare, amânându-i orice mișcare, întârziindu-i viața cu fiecare clipă, mereu cu o secundă-n urmă, pentru că-n literatură ești mereu cu un pas în urmă, își spune Radu Lenea, mereu pierzător, își zice și face semn către unul dintre chelneri. Băiatul se apropie de masă și îi toarnă în pahar dintr-o sticla ca de chihlimbar. Fostul scriitor scoate o bancnotă și taie fumul cu ea. Dincolo de pâclă bancnota dispără în buzunare tăinuite, printre cusături

înșelătoare și batiste false. Mulțumesc, zice, dar chelnerul e deja la altă masă, unde marele Escu împarte pilde și amintiri din tinerețea sa, de dinaintea blocajului, de dinaintea barajului, în jurul său poeti și poete secați și secate de inspirație, cu toții uscați ca solul marilor canioane. Jarul se apropie de buricele degetelor, Radu Lenea îl urmărește. Ridică ochii și îi plimbă prin separurile de la etaj, prin care mișuna Kritikos, etern identici, cu paltoanele lor negre și cu pălăriile lor negre de fetru, cioturi de chipuri învelite-n pânză, mereu doar câte un obraz palid ca descris în grabă, o linie ce se sparge; niciodată fruntea, niciodată ochii. Se zice că n-au ochi, se spune că ei nu văd, ci că-și croiesc drum prin mulțimile de scriitori exilați la A nus Dei cu ajutorul miroslui și ajutați de acei mărunti scriitorași de bloguri cu care se asociază în totdeauna în paza nopții prin separurile cafeneelor și restaurantelor de la ultimul etaj, prin holurile hotelului, în spatele ușilor false și dincolo de pereti dubli, pe sub lămpioane îngălbene și pe la vorbitorii. Din când în când, îi vede smulgându-se beznei și aplecându-se peste balustradă, ochii lor nevăzuți pesemne săpând cărări printre foștii scriitori de jos. Le simte răcoarea din spatele gulerelor înalte, unde probabil că mereu trage curentul de la atâta vid de-o parte și

de alta a ființei. Radu Lenea aude foială în spatele său și se grăbește să-și mai aprindă o țigară, în timp ce mucul stropșit încă mai fumegă. O mâna străpunge fumul și ridică scrumiera de cristal; aceeași mâna o aşază la loc goală. Dar nu asta s-a auzit, ci rochia de paie ce-i dă târcoale, mii, zeci de mii de puncte lumenioase, un cosmos lipit ca foița de argint pe trupul alunecos al Mbalei, neagră ca vidul atotțitor, doar gura cu ferăstraiele de dinți prea albi, imaculați, se deschid și întreabă: Ai chef să te distrezi, maestre? Radu Lenea pufăie din țigară și se întoarce către femeie; e toată doar piele strălucitoare, fiecare por o mică peșteră a făgăduinței. Își vâră sânii în fața scriitorului – sunt strânși doar în câteva fire de material, o arhitectură improbabilă –, dar fostul scriitor nu mai simte nimic, nimic nu se mai urnește în subsolurile faldurilor sale. Dă din cap că nu și doar șoptește: Nu, Mbala. Nu în seara asta. Doar două Epitete pentru tine, scumpule, insistă femeia și se îndreaptă de șale și Radu Lenea vede (deși știa) că Mbala nu e numai săni, nu, e și un abdomen plat ca pampa dincolo de paie și un șold în care bănuia că ar fi putut adormi în sfârșit, el și întreg canonul literar, cuibărit ca într-un vast compendiu de istorie a somnului livresc. Spre pământ: picioarele ei de abanos, lungi, interminabile.

Știi unde mă găsești, zice Mbala, și îi sărută părul unsuros ce se scurge pe ceafă. Știu, Mbala, răspunde și încearcă să-i prindă mâna prin fum, dar femeia nu mai e. Mbala e un om bun, se gândește. Mereu a fost bun cu el, înțeleagătoare, răbdătoare, ca și cum întotdeauna ar fi bănuit că dincolo de el, de acel înveliș (costum maron de bumbac, cămașă albă, ușor îngălbinită și scrobită pe la guler și manșete, pălăria de fetru crem, și pielea lui, desigur, cu ochi și gură și nas și urechi și organele de-o parte și de alta a tegumentelor, dar care nu ne privesc acum), dincolo de toate aceleia ar fi așteptat să sosească altcineva, așteptând mereu pe marginea patului ca o nevastă plouată prin stații de autobuz dezafectate, căutându-și soțul rătăcit printre oglinzi cu alte dame. Dar desigur că Radu Lenea știa întotdeauna că dincolo de el nu mai era nimeni, era doar el și-atât. Kritikos se apăla peste balustrade, mătură cu privirile lor foștii poeti, poete-se, foștii romancieri și nuveliste, haikuiști și eseiste, dar parcă, doar parcă, zăbovesc ceva mai mult pe el, și pe la subțioarele lor se adună blogării și le șoptesc ceva și arată cu degetele, cam nepoliticos, spre mese și, deși nu e chiar aşa, fostul scriitor crede că toate acele degete arată spre el. Trage de borul pălăriei, umbra cade din nou peste chipul său, dar punctul